

DIEVO SLĒPIMASIS IR APSIREIŠKIMAS

Kas vyksta, kai atrodo, jog Dievas slepiasi?

GRAHAM COOKE

Nemokamos knygos pdf formatu
www.upe-leidykla.lt

Išleista **Brilliant Book House** sutikus
www.brilliantbookhouse.com

2019

ĮVADAS

Jungtinėje Karalystėje buvo įprastas antradienis. Iš pilko dangaus lijo lietus. Jei mano siela atsispindėtų veidrodyje, jos atspindys būtų tamsus, depresiškas ir melancholiškas.

Sėdėjau kavinėje ieškodamas atsakymų į kankinančius klausimus apie tikėjimą ir dvasingumą. Tiek daug klausimų ir tiek mažai atsakymų... Man taip trūko Dievo palankumo ir jėgos... Kur Jis buvo, kai man Jo labiausiai reikėjo? Iš paskutinių jėgų laikiausi įsikibęs vilties. Tūkstantis ir vieną kartą mano vienintelė malda už savo gyvenimą paliko širdį ir nuskrido lyg baugšti plaštakė...

Kavinės durys atsidarė ir į vidų įžengė žmogus. Visi staliukai buvo užimti. Jis apsidairė ir pagavo mano žvilgsnį. Vangiai mostelėjau į vienintelę laisvą vietą prie savo staliuko. Užsisakėme kavos ir ėmėme padrikai kalbėtis: „Vardas... ką dirbate?... ir taip toliau.“ Jis buvo katalikų kunigas, tėvas kažkoks... vis dar negaliu prisiminti jo vardo. Uždaviau jam klausimą, kuris mėnesių mėnesius nedavė ramybės mano sielai: „Ką jūs darote, kai Dievas toli ir negalite jausti Jo artumo?“

Prisimenu tik jo šypseną, bet ne veidą. Kalbėjomės daugiau nei dvi valandas. Jis kalbėjo, o aš sėdėjau kaip užkerėtas. Kavinė užsidarė, lauke lijo lietus, todėl persikėlėme į automobilį. Jo žodžiai pakeitė mano dvasinio pasaulio perspektyvą. Vėliau, kai jis išvyko, prisiminęs pokalbio detales, tris valandas viską užsirašinėjau.

Per tą pokalbį tapau kitu žmogumi. Išmokau naujai kalbėtis su Dievu. Pradėjau suprasti visiškai naują dvasinės realybės kalbą. Tas žmogus pamokė mane apie Dievo slėpimąsi ir apsišaukimą.

Jis nepaliko savo adreso, tačiau tikiu, jog jį vėl sutiksiu... vieną dieną.

Graham Cooke

DIEVO SLĒPIMASIS IR APSIREIŠKIMAS

Yra laikotarpiai, kai labai apčiuopiamai juntame Dievo buvimą. Atrodo, kad Jo veikimas liečia visą gyvenimą, ir mes mėgaujamės Jo buvimu. Tačiau kitu metu Dievas atrodo tolimas ar net nesantis. Nejaučiame Jo buvimo taip, kaip anksčiau jautėme. Nepatiriame ramybės ir gerovės, kuria mėgavomės. Kodėl taip yra? Ar tai normalu? Ar taip yra todėl, kad padarėme ką nors ne taip?

Atsakymą randame plačiau ir giliau pažinę Dievo kelius. Taip išmokstame atitinkamai gyventi. Todėl šioje knygoje siekiu padėti skaitytojui atskirti Dievo slėpimosi ir apsireiškimo laikus. Reikia išmokti šios svarbios disciplinos – gyventi šių sezonų tėkmėje. Kai išmoksite plaukti Dievo laikų srovės nešami, mėgausitės tikru laisvės jausmu ir daugiau nebūsime blaškomi emocijų ar aplinkybių.

Apsireiškimas – tai laikas, kai jaučiate Dievo buvimą ir Jo betarpišką prisilietimą. Jis tiesiog čia! Tie laikotarpiai yra nuostabūs ir nereikalauja pastangų. Tačiau Dievas taip pat atneša savo slėpimosi laikus į jūsų gyvenimą ir, nors Jis vis dar labai arti, nejaučiate Jo buvimo. Kartais atrodo, kad Dievas pašalina visus nereikalingus bei matomus jūsų gyvenimo dalykus. Tokiu metu reikia tikėti, kad Jo ramybė niekur nepasitraukė, nors ir jos nejaučiate.

*Apsireiškimas – tai patyrimas visko, ką Dievas daro.
Slėpimasis – dieviškų dalykų patyrimas per Jo Žodį tikėjimu.*

Apsireiškimas – tai patyrimas visko, ką Dievas daro. Slėpimasis – dieviškų dalykų patyrimas per Jo Žodį tikėjimu. Slėpimosi laiku išmokstame pasikliauti Jo pažadais, kuriuos Dievas davė per savo Žodį.

APSIREIŠKIMAS YRA PALAIMINIMO, O SLĒPIMASIS – STATYMO LAIKAS

Apsireiškimas – tai palaiminimo laikas, o slėpimasis – statymo laikas. Dievas trokšta pervesti jus per slėpimosi laikus, nes nori, kad išmoktumėte gyventi vedami Dvasios.

Gyvenimas Šventosios Dvasios jėga – tai mokymosi procesas. Tikėjimo praktikavimas taip pat yra mokslas. Slėpdamasis Dievas įtvirtina šias disciplinas jūsų gyvenime. Kartą įtvirtintos jos padeda jums neleisti priešui jūsų sužeisti, nes, nepaisydamas emocijų, žinote, kaip atrasti Dievą, esat nuolat užtikrintas Jo buvimu ir atsidavimu jums.

Supratimas, kad Dievas kartais atrodo pasislėpęs, o kartais yra aiškiai juntamas, padeda tikėti ir išlaikyti pastovesnius santykius su Juo. Ar diena gera, ar bloga, žinosite, kaip gyventi Dievo malone. Bus dienų, kai jausitės labai arti Jo, bus ir priešingai, bet nepanikuosite, nes suprasite, kad galite gyventi mėgaudamiesi Jo buvimu. Mėgausitės gyvenimu tiesiog tikėdami, net jei nejausite Jo artumo.

SLĖPIMOSI LAIKU ATRANDAME DIEVO IŠMINTĮ

Slėpimosi laiku atrandame Dievo išmintį, o išmintis apreiškia mums koks yra Dievas. Tuomet atpažįstame, kaip Jam patinka veikti mūsų gyvenime. Tikėjimas priklauso nuo to, kaip gerai pažįstame Dievo charakterį. Tikėjimas, kuris tvirtai susijęs su Dievo charakterio pažinimu, visuomet bus pagrįstas. Jūs žinote, koks yra Dievas, žinote, kad Jis ištikimas, kad niekada nepaliks ir neapleis jūsų, kad rūpinasi ir niekuomet nesikeičia.

Net esant nepalankioms aplinkybėms, pasitikėjimas Dievo charakteriu verčia mus judėti į priekį. Kai situacija atrodo niūri ar net be išeiities, žinome, jog Dievas ištikimas, ir suprantame, kad reikia laukti, kol Jis ateis į pagalbą. „Aš pažįstu Tave, Viešpatie, Tu kažkur čia. Aš tiesiog lauksiu, kol ateisi, arba prabilsi. Žinau, kad kažką darai. Dar neišsiaiškinau ką, tačiau ketinu laukti, nes pažįstu Tave...“

TIKRA IŠMINTIS YRA PASLĖPTA

*Iš kur tad ateina išmintis
ir kur supratimo šaltinis?
Ji yra paslėpta gyvųjų akims.
(Job 28, 20-21)*

Tikra išmintis yra paslėpta nuo mūsų tol, kol Dievas jos neapreiškia. Jis dažnai pasirenka tai daryti slaptoje. Dievo slėpimosi laikas yra lyg treniruočių aikštelė. Slaptoje Dievas moko mus išminties kaip vaikščioti su Juo, kaip Jį pažinti, kaip Jį suprasti ir gyventi su pagarbia baime. Dovydas sakė: „Tu mėgsti tiesą širdyje ir slaptoje mokai mane išminties.“ (Ps 51, 6), nes pagaliau suprato, jog slaptuma ir išmintis eina kartu. Panašiai sakė ir Paulius:

„Tiesa, tarp subrendusiųjų mes skelbiame išmintį, tačiau tai išmintis ne šio pasaulio ir ne šio pasaulio valdovų, kurie pranyks. Mes skelbiame paslaptinę ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas nuo amžių paskyrė mums išaukštinti.“ (1 Kor 2, 6–7)

Apsireiškus Dievui negalime išgirsti gilios tiesos. Jei iš tiesų išgirstume Dievą kalbant mums išminties paslaptis kol džiaugiamės Jo palaiminimais, dažnai nesuprastumėme, ką Jis sako. Apsireiškimo laikai skirti patirti Dievą, judėti kartu su tarnavimo Kristaus kūnui srove – išgyventi ramybę, džiaugsmą ir pilnatvę. Dievo slėpimosi laikas yra visiškai kitoks, jis skirtas suprasti Dievo gelmes.

DIEVUI BESISLEPIANT APSVARSTOME GILIĄ TIESĄ

*Jėzus pasišaukė dvylika ir tarė: „Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas per pranašus parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. Tie nuplaks Jį ir nužudys, bet trečią dieną Jis prisikels.“
Tačiau jie nieko nesuprato; tų žodžių prasmė jiems liko paslėpta,
ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma. (Lk 18, 31–34)*

Po Jėzaus mirties, palaidojimo ir prisikėlimo, mokiniams daug kas pradėjo aiškėti. Daugelio dalykų, kuriuos Jėzus kalbėjo jiems besidžiaugiant Jo buvimu, mokiniai nesuprato. Tačiau kai pamatė Jį prisikėlusį ir vėl stovintį tarp jų, Jo žodžiai staiga įgavo prasmę. Aprireiškimo laikas neskirtas suprasti gilią tiesą, bet patirti Dievą. Dievo slėpimosi laikas yra vieta, kur pradedame atrasti tikrai gilią tiesą.

DIEVO SLĒPIMASIS UGDO VIDINĮ DVASINĮ ŽMOGŲ

Tikinčiojo gyvenime būtent Šventoji Dvasia remia vidinio žmogaus dvasinį augimą ir vystymąsi. Dvasinės brandos įgyjame augdami dieviškąja išmintimi, o ne kaupdami žinias. Ši išmintis kyla iš aukštybių ir neįgyjama per akademines studijas. Trečiajame Jokūbo laiško skyriuje sakoma, kad yra dvi išminties rūšys. Viena iš jų yra žemiška ir natūrali. Dažnai atrodo, kad ši išmintis turi šiekį tokį privalumą, tačiau paprastai ji būna išsisknijusi į pasaulio vertybių sistemas. Jei per daug dėmesio kreipiame į šią išminties rūšį sekdami ją, galime tapti pažeidžiami demonų įtakos, nes pradėsime filosofiškai vertinti savo tikėjimą. Visiškai kitokia yra antgamtinė išmintis, apie kurią kalba Jokūbas. Ji tyra, taikinga, švelni, protinga, pilna malonės ir gerų vaisių bei nesvyruojančiai tikinti Dievą. Jumyse padaugės šios antgamtinės išminties kai mokysitės būti slaptoje su Dievu. Kiekvienoje gyvenimo situacijoje išmintis, atrasta slaptumoje, atvers visiškai naują perspektyvą. Ji sukurs jumyse stebinantį atsipalaidavimą ir ramybę, pranokstančią supratimą.

*Didžiausio persekiojimo metu
jie žinojo kaip gyventi slaptume su Dievu.*

Apreiškimo knygos 2 skyriuje yra intriguojanti eilutė, kurioje sakoma: „Nugalėtojai Aš duosiu paslėptos manos.“ (Apr 2, 17)

Man įdomu tai, kad šioje eilutėje kalbama Pergamo bažnyčiai, buvusiai okultizmo praktikavimo teritorijoje. Bažnyčia įkurta demoniškos tvirtovės centre. Kokia drąsa! Savo bažnyčiai ganytojai pasirinko tamsiausią vietą, kokią tik galėjo. Nemažai krikščionių buvo nukankinti, vyko didžiausias pasipriešinimas Evangelijai. Tačiau nepaisant nuolatinio persekiojimo, Dievas kalbėjo jiems apie paslėptą maną. Tai buvo jiems paliktas Žodis, kad didžiausio persekiojimo metu žinotų, kaip gyventi slaptoje su Dievu. Jis aprūpindavo tikinčiuosius asmeniniu apreiskimu – paslėpta mana.

Labai svarbu pastebėti, kad Dievas neturėjo tikslo pašalinti priespaudą, bet suteikti daugiau apreiskimo Pergamo bažnyčiai. Kodėl? Jei ketiname mokytis tapti nugalėtojais, turime leisti Šventajai Dvasiai ugdyti mūsų vidų. Dievas labiau suinteresuotas mūsų vidiniu žmogumi, nei išorinėmis aplinkybėmis. Dievas slepiasi būtent dėl mūsų vidinio augimo. Aprireiškimo metu sutelkiame dėmesį į Dievą ir Jo palaiminimus, kuriuos Jis lieja į mūsų gyvenimą. Slėpimosi metu vidumi pasišvenčiame Dievui, pasiduodami Jam tuose dalykuose, kuriuos Jis nori atstatyti ir auginti mūsų gyvenime. Viešpats nori, kad kiekvienas iš mūsų sugebėtų gyventi kaip dvasinis žmogus, ir iki galo suprastų brandos procesą.

MOKYMASIS GYVENTI VIDUMI

Apsireiškimo metu mes mėgaujamės Dievo akivaizdos patirtimi ir esame Jo apsupti: girdime Jo balsą, esame Jo liečiami, patiriame Dvasios lengvumą, džiaugsmą, jaučiamės drąsūs, mums lengva garbinti ir melstis. Dievo meilė pripildo ir Jo patepimas išsilieja. Čia pat ir Dievo džiaugsmas, Jo malonė. Dievui patinka apreikšti save.

Slėpimosi metu Dievas yra vis dar čia, tačiau slepia save, nes nori išmokyti mus gyvenimo būdo, kuris nepriklauso nuo patirties, susijusios su Juo. Tokiu metu turime atrasti šį tą žymiai gilesnio, kas turėtų statydinti mūsų gyvenimą. Dievas patraukia tai, kas matoma, kad mokytų mus vaikščioti tikėjimu, o ne regėjimu.

Tikiu, kad būtent Dievo slėpimasis sustiprina mūsų gebėjimą ilsėtis Viešpatyje. Slėpimasis augina sielos ramybę – mūsų protas ir emocijos nurimsta. Turime išmokti pavesti savo emocijas Šventajai Dvasiai. Sugebėjimas ateiti į ramybės vietą yra svarbus mokslas. Nors to išmokti reikia šiek tiek laiko, vėliau, nepaisant aplinkybių, taps įmanoma patirti dvasinę ramybę per kelias sekundes. Tai dvasinė disciplina.

Raštas mums kalba, kad Dievas šią slaptumo strategiją yra naudojęs ne kartą. Senojo Testamento pradžioje tai matome iš Jo santykio su Jokūbu:

„Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė: “Tikrai Viešpats yra šitoje vietoje, o aš to nežinojau!“ (Pr 28, 16)

Čia mes matome retrospektyvų apreiškimą, kitaip sakant, suvokimą, kad praeityje Dievas buvo su Jokūbu. Nieko blogo taip gyventi, tačiau Dievas iš tiesų nori progresyvaus apreiškimo, kuomet mes pasitikime, kad Jis yra su mumis kai jaučiame Jį ir kai nejaučiame. Tokiu būdu Dievas mus lavina.

Pakilimas ir kritimas

Mylimasis, matyk save Dvasioje.

Ar nežinai, kad tu jokiū būdu nesi pririštas tik prie matomo pasaulio?

Kai išmoksti gyventi Dvasia, atrandi Jos jėgą savyje.

Šis patepimas yra tarsi kuriantis vandenyno bangavimas.

Apraiškimas, jėga ir patepimas banga po bangos perlies tave, kol mokysiesi stovėti reikiamoje vietoje.

Ši vieta Dvasioje reikalauja sąžiningumo, skaidrumo ir širdies tyrumo.

Aš padėsiu sumažinti tavo pasipriešinimą Šventosios Dvasios darbui.

Tai naujo laiko aušra tavo gyvenime, kai Sūnus patekės virš tavęs su nauja šiluma ir šviesa.

Kas taps tau įmanoma? Kokios seniai širdyje palaidotos svajonės gali prisikelti, kad jas pripažintum ir tikėtum?

Kas gali būti apšviesta tavo santykiyje su Manimi, kad atvestų į didesnę Dvasios patyrimą?

Aš mokysiu tave būti mano nuotaka, mano gražiąja, mano meile...

KELYJE Į EMAUSĄ

Klasikinis Dievo slėpimosi ir apsireiškimo pavyzdys yra aprašytas visame 24 Evangelijos pagal Luką skyriuje. Ši Rašto vieta mums duoda keletą užuominų, kodėl Dievas pasirenka slėptis. Panagrinėję šią ištrauką suprasime, kiek daug Dievas nori daryti kiekvieno mūsų gyvenime. Nuo 13 eilutės skaitome:

„Ir štai du iš jų tą pačią dieną keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo uždengtos, ir jie Jo neatpažino. O Jis paklausė jų: „Apie ką kalbatės, eidami nuliūdę?“ Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė Jam: „Nejaugi Tu esi vientelis ateivis Jeruzalėje ir nežinai, kas joje šiomis dienomis atsitiko?“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ Jie tarė Jam: „Su Jėzumi iš Nazareto, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai Jį pasmerkė mirti ir nukryžiuvo. O mes vylėmės, kad Jis yra Tas, kuris atpirks Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų moterys mus labai nustebino. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado Jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios angelus, kurie sakė Jį esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję prie kapo ir rado viską, kaip moterys sakė, bet Jo paties nematė“. Tada Jis jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi ne taip turėjo Kristus kentėti ir įeiti į savo šlovę?“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta. Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, ir Jis dėjosi einąs toliau. Bet jie sulaukė Jį, sakydami: „Pasilik su mumis! Vakaras arti, diena jau baigiasi.“ Jis užsuko ir pasiliko su jais. Atsisėdęs su jais prie stalo, paėmė duoną, laimino, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet Jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nedegė, kai Jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten jie rado susirinkusius vienuolika ir kitus su jais, kurie tvirtino: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui!“ O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai Jis laužė duoną.“ (Lk 24, 13–35)

DALYVAUJANTIS, TAČIAU NEMATOMAS

Jėzus buvo su mokiniais, tačiau jų akys Jo nematė. Dievas slepiasi tyčia, kad galėtų ugdyti jūsų vidų ir treniruoti jūsų tikėjimo akis. Per apsireiškimą jūs galite matyti, ką Dievas daro. Per Dievo slėpimąsi mokotės žvelgti į vidų ir, remdamiesi vien tik savo tikėjimu, atpažinti, kad Dievas vis dar veikia.

SLĒPDAMASIS DIEVAS PADEDA MUMS TEISINGAI MATYTI

Viena iš Dievo slėpimosi priežasčių yra ta, kad Jis nori padėti mums suprasti savo pačių mintis ir atrasti teisingas dvasines įžvalgas. Tie du mokiniai, pakeliui į Emausą, kalbėjosi tarpusavyje ir bandė suprasti visa, kas vyko. Kartais mes, krikščionys, be galo daug

diskutuojame, tačiau be jokio apreiškimo proveržio. Paprastai begalinės diskusijos rezultatas yra tik grįžimas ten, nuo kur pradėjome. Jūs vis dar sutrikęs ir nesuprantate. Diskusija jūsų niekur nenuvedė. Mokiniai jautėsi taip pat. Nepaisant visų debatų, jie neturėjo dvasinės perspektyvos, kuria remdamiesi galėtų apsvarstyti išgyventus įvykius. Todėl Dievo slėpimasis padeda mums sugrįžti į tą Dvasios lygmenį, kur gebame įvertinti aplinkybes tikėjimo perspektyvoje ir atrasti ramybę. Svarbiausia, ne viską suprasti, bet visada pasitikėti Dievu.

Jeigu nuolat siekiate, kad Dievas jums apsireikštų, turėsite tik paviršutinišką supratimą, kas vyksta dvasiniame pasaulyje, kuomet ateis slėpimosi laikai. Turime kasti giliau, kad rastume tiesą, o ne bandyti suprasti dalykus savo protu ir žmogiškais svarstymais. Vienintelis kartas, kai Dievas kalbės jūsų protui, bus tada, kai nusidėsite. Tuomet Jis sakys: „Ateik, pasvarstykime kartu“, bet dažniausiai Jis sako: „Nesiremink nuosavu supratimu, pasitikėk Manimi.“

Nebandykite suprasti nerimastingas aplinkybes, geriau atidėkite problemą į šalį ir sutelkti dėmesį į Dievo garbinimą. Garbinimas yra pasitikėjimas ir tikėjimas Dievo buvimu. Garbinant atnaujinamas protas, tuomet galime lengviau suprasti Dievo išmintį. Kadangi mokiniai negebėjo atrasti gilesnių dvasinių tiesų, jie situaciją įvertino tik sieliniuose pasvarstymuose. Sielinė ar grynai emocinė įvykių analizė ves jus į liūdesį ir nusiminimą, todėl negalėsite suprasti, kodėl dalykai vyksta būtent taip. „Aš sutrikęs. Kodėl tai atsitiko? Galvojau, kad čia Dievas kažką daro, bet aš to nesuprantu“. Kai taip jaučiatės, lengva pradėti kaltinti priešą, manant, kad tai jis puola. Galvojame: „Tai turbūt priešas bando mane sutrikdyti ir sulaukyti nuo supratimo“. Vis dėlto tai ne priešas, tai Dievas, sakantis: „Klausyk, štai kaip man patinka veikti. Noriu, kad išmoktum gyventi vidumi.“ Mums reikia mokytis įsiklausyti į vidų, kad išsiaiškintume, ką Dievas tuo metu daro.

Liūdesys ir nusiminimas yra ženklai, kad žmogus nepraktikuoja slaptumo, nebendradarbiauja su Šventąja Dvasia. Tačiau įdomu tai, kad mūsų liūdesys netrukdo Dievui pasiekti savo tikslą – auginti mūsų vidinį žmogų. Mes nuliūstame kai Dievas slepiasi, bet vėliau išmokstame teisingai reaguoti. Tuomet gebame džiaugtis Dievu gyvendami vidumi, nes žinome, kad Jis yra ištikimas ir nuolatos aktyviai veikia mūsų labui.

APREIŠTA GILI TIESA

Slėpdamasis Dievas siekia, kad atpažintume savyje neteisingą mąstymą – mes tarsi akis į akį susiduriame su klaidinančiomis mintimis. Mokiniai savaip suprato, kas visą tą laiką vyko Jeruzalėje. Jie kalbėjo apie Jėzų Nazarietį, kuris buvo pranašas. Sugrįžę prie seno mąstymo jie nebesakė, kad Jis buvo Dievo Sūnus. Mokiniai kalbėjo, kad Jis buvo pranašas, galingas veiksmu ir žodžiu Dievo akivaizdoje, bei minėjo Jo nukryžiuojimą.

Tai sielinis suvokimas to, kas buvo Jėzus ir kas Jam atsitiko. Tai išvada, kurią galėjo padaryti bet kuris stebėtojas, nebūdamas mokiniu. Patyrę šoką dėl Jėzaus mirties, mokiniai svarstė faktus grynai žmogiškai, be dvasinės įžvalgos. Dievas slepiasi, kad atneštų šviesą į mūsų nežinojimą ir praneštų, ką Jis daro iš tiesų. Jis mums apreiškia gilesnes tiesas, kurios neatrandamos sielos paviršiuje. Tokiu būdu Dievas skatina mus užduoti Jam klausimų. Klausiamo ne todėl, kad Jam reikėtų gauti iš mūsų informacijos. Klausimai atidengia tai, ko nesuprantame patys.

DIEVAS NE VISUOMET VEIKIA TOKIU BŪDU, KOKIU TIKIMĒS

Kai esame įsitikinę, jog žinome kas vyksta, Dievas įžengia, tiesiog įsiveržia į mūsų žinojimą. Kol pasitikime savo supratimu, jaučiamės net šiek tiek blogiau nei pati situacija. Tokiu būdu Dievas nori, kad nustotume apsimetinėti visą žinantys ir ateitume pas Jį pagalbos. Kai ateiname pas Dievą, nusižeminkime ir sakykime: „Tėve, aš net neįsivaizduoju, kas vyksta. Ar Tu nepaaiškintum, ką darai? Tai iš tiesų padėtų“ – štai tuomet pasiekiamo neįtikėtiną laisvę ir ramybę.

Slėpimasis padeda susitvarkyti su mūsų pačių nusivylimais Dievu, nes, jei esame sąžiningi, pripažinsime, kad turime savo supratimą, koks Dievas turėtų būti, kaip viskas turėtų vykti ir ką Jis turėtų daryti. Kai dalykai nevyksta taip, kaip tikimės, gyvename apimti liūdesio ir manome, kad Dievas mus apleido. Mokiniai sakė vienas kitam: „Mes vylėmės, kad tai Jis atpirks Izraelį.“ Jie turėjo tokį lūkestį Dievo atžvilgiu, kurio Jis neketino išpildyti. Man įdomu, kiek iš mūsų gyvena lūkesčiu, kurio Dievas nenori ar neketina išpildyti mūsų gyvenime, nes tas lūkestis ydingas? Dažnai mūsų viltys ir lūkesčiai Dievo atžvilgiu stovi ant neteisingo mąstymo pamato, todėl turi būti sugriauti. Dievo slėpimasis sugriauš tai, ko neturi būti. Jėzus sugriovė keletą didžiausių lūkesčių, kuriuos turėjo žydų tauta:

Pirmiausia dėl Jo atėjimo būdo. Jis atėjo kaip tarnas, o ne Karalius. Tai nesutapo su žydų požiūriu į Mesiją. Jis atėjo kaip tarnas, gimė tvartelyje nepalankiomis aplinkybėmis, nemąstė taip, kaip jie, todėl žydai atmetė galimybę, kad Jis yra Mesijas. Ateidamas tokiu būdu Jis diskvalifikavo save jų akyse.

Antra, Jis nuvylė juos savo atėjimu. Jėzus atėjo ne tik gelbėti žydus, bet ir pagonis – visus. Tai iš esmės sukrėtė žydų nuostatą apie Mesiją.

Trečia, žydai nesuprato pagrindinio Mesijo tikslo – įkurti dvasinę Karalystę, o ne išgelbėti Izraelį iš romėnų. Žydai žiūrėjo į Mesiją kaip į asmenį, kuris išgelbės Izraelį, tačiau Jis niekada neketino daryti to žmogiškai jėgai padedant.

Dievo slėpimasis sugriauš tai, ko neturi būti.

Jėzus sugriovė visus pagrindinius žydų tautos lūkesčius, štai kodėl tiek daug žydų nepajėgė priimti Jo kaip Mesijo. Raštai atveria kaip giliai žydų mąstyme buvo įsitvirtinę šie lūkesčiai. Po Jėzaus prisikėlimo, keturiasdešimt dienų Jam mokant mokinius ir tiesiog būnant su jais, jie vis dar klausinėjo Jo: „Ar šiuo metu Tu atstatysi Izraelio karalystę?“ Jie vis dar iki galo nesuprato, dėl ko Jis atėjo ir ką daro.

Kadangi Jėzus neturėjo nei noro, nei ketinimo išpildyti žydų lūkesčius, jie Jo neatpažino. Panašiai ir mes, dėl savo klaidingų lūkesčių, dažnai neatpažįstame to, ką Dievas iš tiesų daro. Priešo darbas yra pasėti netikras viltis mūsų širdyse. Dievas slėpdamasis veikia mūsų viduje ir siekia išgydyti mūsų nusivylimą, kurį pagimdė klaidingi lūkesčiai. Jo slėpimasis visuomet susijęs su mūsų širdies pasikeitimu ne tik Jo, bet ir aplinkinių atžvilgiu.

INFORMACIJA PRIEŠ APREIŠKIMĄ

Slėpdamasis Dievas taip pat atveria jūsų netikėjimą. Luko 24 skyriuje, 22 eilutėje mokiniai sako: „Be to, kai kurios mūsų moterys mus labai nustebino. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado Jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios angelus, kurie sakė Jį esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję prie kapo ir rado viską, kaip moterys sakė, bet Jo paties nematė.“

Mokiniai iš moterų buvo girdėję kai kurių užuominų apie Jėzaus prisikėlimą, tačiau vis tiek nebuvo įtikinti. Galbūt tai išankstinis nusistatymas prieš moteris, kuris trukdė jiems patikėti? Galbūt jie buvo per daug racionalūs? Tokiose situacijose reikia pamatyti, koks yra skirtumas tarp informacijos ir apreiškimo. Apreiškimo negalite priimti protu. Mūsų protai gali priimti informaciją ir logiškai mąstyti. Apreiškimą jūs gaunate dvasioje, o tikėjimas yra būdas, kuriuo apreiškimas perkeliamas į jūsų protą. Apreiškimas – tai dvasinis dalykas, nes santykis su Dievu yra širdies reikalas. Širdis priima tiesą, kuri vėliau pasiekia jūsų protą. Kai protas atnaujintas Dvasia, suprantame, ką Dievas kalba.

Santykis su Dievu yra širdies reikalas.

SLĒPIMOSI METU DIEVAS ATSAKO Į MŪSŲ KLAUSIMUS IR MOKO SAVO KELIŲ

Širdžiai apreikšta tiesa gali ižeisti protą. Galbūt taip ir atsitiko mokiniams. Tai, ką jie girdėjo apie Jėzaus prisikėlimą, neskambėjo logiškai ar protingai. Bet Dievas norėjo, kad jie peržengtų logiško mąstymo ribas ir pamatytų jų širdims apreikštą tiesą. Kai tikime tuo, ką Dievas sako mūsų širdžiai, protas pasitaiso ir atnaujinamas Dvasioje. Slėpimosi laikais Dievas atsako į klausimus, kurie slypėjo giliai mūsų širdyje ir moko savo kelių. Štai kodėl Jėzus ėmė išsamiai aiškinti Raštus ir apreikšė mokiniams tiesą.

Dažnai norime fizinių, emocinių ar protinių stimulų, padėsiančių mums suvokti įvykius, tačiau apreiškimas gimsta dvasiniame žmoguje. Kol neišmoksime gyventi Dvasia, visuomet ieškosime sielos, proto, emocijų ir valios gyvenimo. Vis dėlto dažnai mūsų mąstymas ir emocijos blaškosi nuo vieno kraštutinumo prie kito. Turime išmokti sąmoningai susitelkti į vidinį dvasinį žmogų, kad vėl nukreiptume dėmesį į Dievą. Tai darome garbindami, meldamiesi, nusižemindami ir, per visišką paklusnumą, atsigręždami į Dievo širdį. Savo valios pavidimas Dievui yra durys į dvasinį gyvenimą.

Jei jums sunku pavesti savo valią Dievui, galite ateiti pas Jį ir prašyti pagalbos. Kai pavedate savo valią Jam, kai Dievo ir jūsų troškimai sutampa, Jis galingai veikia, atveddamas jus ten, kur nori (Fil 2, 13). Tuomet Dievo slėpimasis tampa galimybe bendradarbiauti su Šventąja Dvasia.

*Kai Dievo ir jūsų troškimai sutampa,
Jis galingai veikia jumyse ir per jus.*

Jeigu ko nors nežinote ar nesuprantate, ilsėkitės, pasitikėkite ir laukite Jo garbindami. Šventoji Dvasia ateis ir apkabins jus. Jei pirmiausia leisite savo protui svarstyti problemą, vertinsite dalykus tik iš savo nežinojimo. Tačiau jei leisite Dvasiai imtis problemos – nukreipsite tikėjimą į Dievą. Kai kurie žmonės netiki, kad Dievas veikia, kol nepamato kokio nors Jo jėgos pasireiškimo. Jie nemato pasikeitimų ir galvoja, kad Dievas neveikia. Taip buvo ir su mokiniais Emause. Jie visko nesuprato, kol nesutiko Jėzaus, o tuomet buvo apstulbinti: „O, tikrai, dabar suprantu...“

Nieko tokio, jei šiuo metu panašiai jaučiatės. Tik nepasilikite čia ilgam, nes ne toks yra dvasinės brandos tikslas. Mūsų tikslas – pasiekti, kad dabartinėmis aplinkybėmis sakydami: „O...“, galėtume atsipalaiduoti ir pasitikėti, kad Dievas veikia mūsų gyvenimuose būtent dabar. Tai Dievo pasirinktas būdas pagilinti mūsų santykius su Juo.

Nors ir slėpdamasis, Dievas visuomet kalba apie save ir apreiškia savo charakterį. Jėzus pradėjo kalbėtis su mokiniais, aiškindamas jiems, kaip Kryžiaus tema atsiskleidžia visame Šventajame Rašte ir taip mokydamas juos apie save. Per slėpimąsi Dievui patinka pasakoti mums apie save, Jis nori, kad visiškai Jam atsiduotumėte. Kai išmoksitės pasilikti Dvasioje, atrasite, kad Dievas iš tiesų yra labai kalbus ir bendraujantis, tačiau Jis nori kalbėti mums tam tikroje vietoje, tam tikru būdu. Apie Dievo charakterį – Jo švelnumą, gerumą ir gailingumą supratau tada, kai Jis slėpėsi. Dievas kalbėjo man įtikindamas, koks Jis yra.

PER SLĒPIMĄSI DIEVAS VISUOMET NORI VESTI MUS TOLIAU, NEGU PATYS GEBAME

Evangelijos pagal Luką 24 skyriuje skaitome:

„Jis [Jėzus] dėjosi einąs toliau. Bet jie sulaukė Jį, sakydami: „Pasilik su mumis! Vakaras arti, diena jau baigiasi.“ Jis užsuko ir pasiliko su jais.“ (Lk 24, 28–29)

Manau, kad buvo daugiau, kuo Jėzus norėjo pasidalinti su savo mokiniais – didesniu apreiškimu, kuris, galbūt, būtų nuvedęs juos į gilesnį tiesos supratimą, tačiau jie ragino Jį pasilikti. Jie buvo tarsi pasiekę savo limitą ir tuo metu nebegalintys priimti daugiau apreiškimo. Jėzus iš tiesų maloningai sutiko pasilikti su jais. Jei mūsų gebėjimas džiaugtis tuomet, kai Dievas slepiasi, yra ribotas, Dievo patyrimas taip pat bus ribotas. Turėtumėte pasilikti slaptumoje, kol Dievas jūsų neišveda. Jėzus būtų ėjęs toliau, tačiau mokiniai nebe-pajėgė. Jėzus pasakė savo mokiniams:

„Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite pakelti.“ (Jn 16, 12)

Įdomu tai, kad Dievas visuomet nori vesti mus toliau, negu patys gebame. Mums reikia išmokti pasilikti slaptumoje, Dievo akivaizdoje, kol gausime viską, ką Dievas nori mums tuo metu duoti. Lengva atsitraukti per anksti. Galime galvoti taip, kad iš tiesų Dievo apsi-reiškimas yra puikiausias dalykas, o slėpimasis – antras pagal gerumą. Iš tiesų tarp jų nėra skirtumo – jie abu nuostabūs! Jums tiesiog reikia išmokti gyventi abejuose laikuose. Dievas visuomet nori eiti tą papildomą mylią ir vestis mus kartu. Slaptumas su Dievu yra ir discipli-na. Reikia išmokti ja džiaugtis, pasilikti joje, kol Dievas ves toliau. Jis įves jus į apsi-reiškimą,

tačiau jei pralenkiate Dievą, būtinai ką nors praleisite. Pasilikite slaptume, kol Dievas pasakys, kad laikas judėti toliau. Kai Jis slepiasi, einame į Dvasios pasaulį giliau, negu kada nors buvome. Eisime toliau, nė kada nors manėme esant įmanoma mūsų dabartinėse aplinkybėse, nes Jis mus ves į gilesnį apreiškimą ir mes patirsime didesnę proveržį.

*Dievas visuomet nori eiti tą papildomą mylią
ir vestis mus kartu.*

Aš tikiu, kad Jėzus per anksti atskleidė savo tapatybę mokiniams, nes jiems iškilo pavojus visiškai nesuprasti, ką Jis sako. Kartais troškimas patirti Dievo apsireiškimą ir palaiminimą sumenkina galimybę augti Dvasioje ir mes ką nors prarandame. Jėzus turbūt nusprendė, kad jie pasiekė apreiškimo, kurį Jis galėjo perteikti, ribą, todėl staiga atskleidė save ir mokiniai pradėjo džiaugtis.

„Atsisėdęs su jais prie stalo, paėmė duoną, laimino, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių.“ (Lk 24, 30–31)

Mokiniamas viskas buvo žymiai aiškiau. Jų akys buvo atvertos ir jie nekantravo pasidalinti tiesa su kitais žmonėmis. Tačiau Jėzus išnyko tuojau po to, kai jiems atsivėrė. Tikiu, kad Jis išnyko dėl to, jog mokiniams neužteko brandos vaikščioti su Juo. Juk jie galėjo patirti dar daugiau (manau Dievas tikrai to norėjo), tačiau mokiniai negebėjo to priimti.

Kai Dievas statydina jūsų vidinį žmogų apreikšdamas save, neišvengiamai esate keičiami ir transformuojami. Pradedate atspindėti tas Dievo charakterio savybes, kurios buvo jums atskleistos ir tampate gyvu liudijimu to, koks yra Dievas. Kadangi žinote, jog Dievas ištikimas, jūs taip pat tampate ištikimi dėl to Žodžio, kurį Jis jums yra davęs. Štai kodėl Jėzus sakė: „Dabar esate švarūs dėl Žodžio, kurį jums kalbėjau“, nes Žodis, kurį Dievas duoda slėpimosi metu, kalba gyvenimą ir keičia jus.

POILSIS – TAI GINKLAS

Kiekviena Dievo apsireiškimo patirtis mūsų gyvenimuose yra kaip premija. Aš renkuosi slėpimasi, kad atėjęs Dievo apsireiškimas būtų man kaip premija. Noriu gyventi nuolat siekdamas surasti Dievo buvimą – net ir audros epicentre atrasti ramybę, taiką ir poilsį. Tokie vietoje poilsis tampa ginklu. Galite išsekinti šėtoną nekovodami su juo, bet atsiduodami Dievui (Jok 4, 7).

Iš tiesų ne mūsų reikalas yra kovoti su šėtonu. Mūsų reikalas – žengti pas Dievą ir patirti Jo didybę bei jėgą. Kristus nugalėjo šėtoną, taigi mums reikia sutelkti dėmesį į buvimą Kristuje. Niekada nereikia eiti ieškoti šėtono. Jei gyvenate Kristuje, jis ateis ir pats jus susiras. Jėzus niekada nėjo jo ieškoti. Visur, kur Jis ėjo, šėtonas pasirodydavo ir bandydavo priešintis. Todėl, kovodami dvasinę kovą, turėtume susitelkti į Dievą, bet ne į šėtoną. Tikroji kova yra atrasti Viešpaties Jėzaus Kristaus didybę, viršenybę ir suverenumą. Kova yra Dievo veido ieškojimas ir džiūgavimas Juo kaip savo tvirtove ir priebėga.

Dieve slypinčioje poilsio vietoje, Jis atskleidžia mums strategijas, kaip nugalėti priešą. Tai matome karaliaus Dovydo gyvenime, kuris nuolatos ieškojo Viešpaties nukreipimo, ypač dėl mūsų strategijų. Kai atėjo filistinai ir išsirikiavo Refajų slėnyje, Dovydas nuėjo

pas Viešpatį ir paklausė: „Ar man eiti prieš juos?“ (2 Sam 5, 19). Jis nesijaudino dėl to, ką daro filistinai, jis tiesiog nuėjo Dievo akivaizdon ir pasakė: „Tu kontroliuoji padėtį, ką daryti man?“ Viešpats jam atsakė: „Eik.“ Dovydas padarė, ką Viešpats jam liepė, ir laimėjo mūšį. Kai priešas vėl atėjo į Refajų slėnį, Dovydas vėl ieškojo Viešpaties ir klausė: „Ar man eiti tiesiai prieš juos?“ Jis rėmėsi ankstesne patirtimi. Tai suveikė praeitą kartą, galbūt suveiks ir ši? Kartais atsiremti į patirtį yra puiku, tačiau kartais būtent jūsų patirtis stabdo nuo proveržio. Apreiškimas yra svarbiau už patirtį. Dovydui reikėjo paklausti Viešpaties: „Ar yra nauja strategija, nauja taktika, kurią Tu nori, kad naudočiau?“

Tuomet Dievas tarė: „Ne, nepulk tiesiai. Nedaryk, kaip praeitą kartą. Apeik juos ir atsistok tarp balzammedžių, o kai išgirsi vėją, pučiantį medžių viršūnėse, tuomet išeiik ir laimėsi.“ Dažnai Dievas panaudoja visai kitokią taktiką, nes nenori, kad imtume pasitikėti savo patirtimi. Turime pasitikėti savo patirtimi tik tuomet, kai Dievas nesako nieko naujo. Jei Jis neduoda jokios naujos taktikos, tai Jo būdas pasakyti: „Daryk, kaip darei praeitą kartą.“ Tačiau jums vis tiek reikia ateiti pas Dievą ir klausti: „Viešpatie, ką nori daryti šiose aplinkybėse?“ Tokiu būdu jus ieškote Dievo ir pasiliekate Jo tvirtovėje.

*Turime pasitikėti savo patirtimi tik tuomet,
kai Dievas nesako nieko naujo.*

KITI DIEVO SLĒPIMOSI IR APSIREIŠKIMO PAVYZDŽIAI ŠVENTAJAME RAŠTE

Biblijoje yra daug kitų Dievo slėpimosi ir apsireiškimo pavyzdžių, iš kurių galime pasimokyti. Jono Evangelijos 20 skyriuje Marija Getsemanės sode gedi dėl Jėzaus mirties.

„Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. Jėzus jai tarė: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ Ji, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: „Gerbiamasis, jei tamsta Jį išnešei, pasakyk man, kur Jį padėjai. Aš Jį pasiimsiu.“ Jėzus jai sako: „Marija!“ Ji atsigręžė ir sušuko: „Rabuni!“ (Tai reiškia: „Mokytojau“).“ (Jn 20, 14–16)

Dievas visuomet labai asmeniškai perkelia mus iš slėpimosi vietos į apsireiškimą. Marijai užteko, kad Jis tik ištartų jos vardą, ir ji iškart atpažino. Nors pradžioje Marija galvojo, kad Jėzus yra sodininkas, bet kai Jis ištarijo jos vardą, ji tuoj pat Jį atpažino. Jėzaus apsireiškimas buvo labai asmeniškasis. Dievas dažnai taip daro. Jis ištaria mūsų vardą ir staiga viskas pasikeičia.

Antrame laiške korintiečiams 12 skyriuje Paulius, kuris buvo puolamas priešo, desperatiškai troško Dievo jėgos apsireiškimo, kad išlaisvintų jį. Tačiau Dievas norėjo likti slaptoje, kad čia Paulius patirtų Jo malonę ir suprastų savo paties silpnumą. Dievas norėjo, kad Paulius būtų sulaikytas savo silpnumo vietoje. Tokiu būdu Pauliaus gyvenime gimė visiškai naujas Dievo didybės pažinimas, išsiliejęs nauju patepimu. Iš to laiko Apaštalas išėjo su tokio gilumo Dvasios pasaulio supratimu, kad vos galėjo jį apimti.

Apaštalų darbų 10 skyriuje skaitome apie apreikimą, kurį Dievas davė Petruui regėjime, nurodydamas kaip Jis trokšta pasiekti pagonis. Petras iš tiesų nesuprato, kas vyksta, tačiau po šio tokio įtikinėjimo, paprasčiausiai pakluso Dievui.

„Rytojaus dieną Petras užlipo ant plokščiaastogio melstis. Buvo apie šeštą valandą. Jis

pasijuto labai išalkęs ir norėjo užkąsti. Kol jam ruošė valgį, jį ištiko dvasios pagava. Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio jam leidosi žemyn kažkoks padėklas, lyg didelė marška, pririšta už keturių kampų ir nuleidžiama žemėn. Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų, laukinių žvėrių, roplių ir padangės paukščių. Ir jam pasigirdo balsas: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!“ Bet Petras atsakė: „Jokiu būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs nieko sutepto ar nešvaraus.“ Balsas antrą kartą tarė: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“ Taip pasikartojė tris kartus, ir tuojau padėklas vėl pakilo į dangų. Petrui tebesvarstant, ką galėtų reikšti matytas regėjimas, štai Kornelijaus pasiuntiniai, išklausinėję, kur Simono namai, sustojo prie vartų. Jie sušukę paklausė: „Ar čia vieši Simonas, vadinamas Petru?“ Petru, vis tebemažtančiam apie regėjimą, Dvasia tarė: „Štai trys vyrai ieško tavęs. Kelkis, lipk žemyn ir keliauk su jais nė kiek nedvejodamas, nes Aš juos pasiunčiau.“ (Apd 10, 9–20)

Petras matė regėjimą tris kartus – maršką, nuleidžiamą iš dangaus, pilną keturkojų bei roplių ir girdėjo balsą, sakantį: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk.“ Petro reakcija buvo spontaniška: „Tai ne košerinis maistas, mes taip nesielgiame, Viešpatie. Tu parašei knygą, atsimeni?“ Jis buvo suglumęs. Dažnai slaptume būname sutrikę ir neužtikrinti. Tačiau Petras pakluso Dievui ir ėjo, nors ir turėjo abejonių. Dievas buvo jam pasakęs: „Kelkis ir eik be nuogąstavimų.“ Nors Petras ir labai nerimavo dėl to, kas jam buvo liepta daryti, tačiau klusniai užėjo į pagonių namus. Taip Petras įėjo į dvasinės įžvalgos sritį. Jis tarė: „Dabar suprantu, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis.“

„Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė: „Iš tiesų dabar suprantu, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis. Jam priimtinas kiekvienos tautos žmogus, kuris Jo bijo ir teisiai gyvena.“ (Apd 10, 34–35)

Koks reikšmingas momentas Petru! Per akimirką visas jo supratimas apie tarnavimą pasikeitė, kai į tai, ką daro Dievas, buvo aiškiai įtraukti ir pagonys. Tikiu, kad tai buvo Dievo būdas susitvarkyti su Petro išankstine nuostata ir rasizmu, nes, rodos, nėra abejonių, jog Petras buvo rasistas. Jis galėjo kalbėti vienus dalykus žydams, o kitus – pagonims. Dievas gydė ir laisvino jį iš tokio mąstymo. Tai mokymosi procesas – būnant sutrikusiu priimti dalykus kitaip – naujai. Kol mokotės priimti dvasinę tikrovę nieko tokio būti sutrikusiu.

*Tai mokymosi procesas – būnant sutrikusiu
mokytiis priimti dalykus kitaip – naujai.*

Ugnies žiedas

*Mano vaike, pasilik Manyje. Mano ugnies žiedas yra tavo apsauga.
Gyvenk manyje ir ilsėkis.
Besimokydamas pasilikti slaptoje su Aukščiausiuoju
būsi nematomas piktajam.*

*Kai kovos triukšmas ir spaudimas aplink tave didės, žinok,
kad tai tik priešas siekia, jog panikuodamas suplėšytum uždangą.
Baimė išduoda kur slepiesi.*

*Tavo vieta yra gyventi, ilsėtis, būti ir pasilikti
Mano Dvasios Slaptojoje Vietoje.
Tai bendras širdies ir proto nusiteikimas, suteikiantis tau galimybę
pasilikti tyrame bendravime.
Kuo tyresnė ir skaidresnė tavo širdis Mano akivaizdoje, tuo labiau
nematomas esi priešui.*

*Kai piktasis siekia padaryti blogiausia, gali ilsėtis Manyje,
nes Aš darau geriausia!*

SKIRTINGOS REAKCIJOS Į DIEVO SLĒPIMĄSI

Karaliaus Dovydo gyvenime mes randame pavyzdžių, kokios yra įprastinės reakcijos į Dievo slėpimąsi. Ar kada nors klausėte savęs skaitydami psalmes – kodėl Dovydas ėjo per tiek daug panašių patirčių? Taip yra dėl to, kad jis neišlaikydavo išbandymų. Kodėl jis nuolat grįžta prie tų pačių temų psalmėse? Nes Dievas bando išmokyti jį gyventi Dvasioje! Dovydas vėl ir vėl kalba apie tas pačias patirtis, kol pagaliau išmoksta vaikščioti su Dievu. Jis dažnai nesuprasdavo Dievo slėpimosi laikų ir kartais netgi galvodavo, kad Dievas visiškai jį atmetė.

DIEVAS MANE PAMIRŠO

Taigi 44 psalmėje Dovydas sako:

„Kodėl slepi savo veidą, pamiršti mūsų vargą ir priespaudą? (...) Pakilk, padėk mums! Išgelbėk mus dėl savo gailestingumo.“ (Ps 44, 24,26)

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog tai gera malda, tačiau ji kyla iš labai sieliškos reakcijos. Tai malda, kai Dievo slėpimosi metu prašoma Jo apsireiškimo. Dovydas sušunka: „Dieve, Tu mane pamiršai!“ Jis visiškai nesupranta, ką Dievas nori nuveikti jame.

DIEVAS MANE ATMETĖ

Panašiai 88 psalmėje Dovydas sako:

„Viešpatie, kodėl atstumi mane, slepi nuo manęs savo veidą?“ (Ps 88, 14)

Iš pradžių Dievo slėpimasis Dovydui atrodė kaip atmetimas ir jis galvojo, jog nusibodo Dievui ir pastarasis jį atmetė.

DIEVAS ANT MANĖS PYKSTA

89 psalmėje Dovydas sako:

„Ar ilgai, Viešpatie? Ar slėpsies amžinai? Ar degs kaip ugnis Tavo rūstybė? Viešpatie, atmink, koks trumpas yra mano gyvenimas! [Turiu nebedaug laiko, Dieve, - daryk ką nors!] Kokius menkus Tu sukūrei visus žmones! Koks žmogus gyvena ir nepatiria mirties? Kieno siela mirusiųjų buveinės išvengia? Viešpatie, kur yra Tavo ankstesnė malonė, kurią Dovydui savo tiesoje pažadėjai? Viešpatie, atsimink savo tarno gėdą; nešioju širdyje daugelio tautų panieką, kuria, Viešpatie, Tavo priešai niekino Tavo pateptojo kelius. Tebūna palaimintas Viešpats per amžius! Amen! Amen!“ (Ps 89, 46–52)

Visa tai skamba išties dvasingai, tačiau taip nėra! Dovydas lieja savo emocijas ir pražiūri esmę. 50-51 eilutėse jis bando pateisinti savo maldą dėl atstatymo, ir tai padeda mums suprasti jo mąstymą – iš esmės jis tenori būti išvaduotas ir išlaisvintas. Malda atrodo gera, tačiau jis bando pabėgti nuo Dievo slėpimosi laiko, į kurį Dievas jį tikslingai įvedė. Dovydas visą procesą priskiria Dievo pykčiui. Jis galvoja: „Dėl kažkokios priežasties Dievas ant manęs pyksta. Štai kodėl taip vyksta su manimi.“

DIEVAS BAUDŽIA DĒL KAŽKOKIOS NUODĒMĒS

Jobas turėjo tokią pat problemą kaip ir Dovydas. Jobo knygos 13 skyriuje girdime maldavimą:

„Kodėl slepi savo veidą ir mane laikai priešu?“ (Job 13, 24)

Viskas, ką Jobas mato tuo metu, yra jo paties padėtis. Jis dar negali matyti Dievo rankos, taigi klysta galvodamas, kad tai Dievo įniršis. Tai turbūt dažniausia klaida, kurią daro žmonės – galvoti, kad Dievo slėpimasis, t.y. juntamo buvimo trūkumas, būna dėl to, kad Jis dėl kokios nors priežasties ant mūsų pyksta. Mes paprastai galvojame, kad Jis pyksta, nes sąmoningai ar nesąmoningai esame padarę kokią nors baisią nuodėmę. Yra retų atvejų, kai Dievas slepia savo veidą dėl nuodėmės, tačiau paprastai ne tai būna Jo slėpimosi priežastis. Pranašas Izaijas vis dėlto minėjo tokius atvejus:

„...Tu paslėpei savo veidą nuo mūsų, palikai mus dėl mūsų nusikaltimų.“ (Iz 64, 7)

„Aš užsirūstinau dėl nuodėmingo tautos godumo, smogiau jai ir savo veidą paslėpiau, bet ji ėjo toliau klaidingu savo širdies keliu.“ (Iz 57, 17)

Akivaizdu, kad tai nebeveikia dabar, Naujosios, Kristaus Sandoros šviesoje. Dievas nubaudė Jėzų už mūsų nuodėmę ir savo malonę padaro mums prieinamą per Kristų. Dabar pasitikėdami galime įeiti į šventąją vietą per Jėzaus kraują, nauju ir gyvu keliu (Heb 10, 19–20).

Todėl galime pasitikėdami prisiartinti prie „...malonės sosto, kad gautume gailestingumą ir rastume malonę pagalbai reikiamu metu“ (Heb 4, 16). Tai, kad mūsų nuodėmė atleista, yra šlovinga geroji Evangelijos naujiena.

KAI DIEVAS SLEPIA SAVO VEIDĄ, ŽMONĖS SUNERIMSTA

Psalmių knygos 104 skyriuje, 29 eilutėje Dovydas sako: „Tau paslėpus nuo jų veidą, jie išsigąsta...“ Tai tipiška sielinė reakcija į Dievo slėpimąsi. Dievas slepiasi, o mes nerimaujame. Dovydas kalba toliau:

„...Tu atimi iš jų kvapą, ir jie miršta, dulkėmis virsta. Atsiunti Tu savo dvasią, sukuri juos ir atnaujini žemės veidą.“ (Ps 104, 29–30)

Kitaip tariant, kai Dievas paslepia savo veidą, žmonės dažnai sunerimsta. Kai išmokstame atpažinti Dievo slėpimosi ir apsireiškimo laikus, daugiau nesijaudiname kai Jis „slepia savo veidą“.

Geriausia Dovydo reakcija yra Psalmių knygos 13 skyriuje, kur, atrodo, jis pagaliau supranta, kas vyksta:

„Ar amžinai? Ar ilgai slėpsi nuo manęs savo veidą? Ar dar ilgai mane spaus liūdno mintys, širdį skaudės kas dieną? Ar dar ilgai mano priešas didžiulis prieš mane? Pažvelk, išklausyk mane, Viešpatie, mano Dieve! Apšviesk man akis, kad mirties miegu neužmigčiau.“ (Ps 13, 1–3)

Dovydas pagaliau pradeda judėti su Dievu ir meldžia supratimo tada, kai Dievas slepiasi. Čia yra visa esmė – nieko nedaryk, lauk, kol išgirsi Dievą.

Izaijas gerai suprato Dievo slėpimosi procesą, kas paprastai būdinga pranašams. Izaijo pranašystės 8 skyriuje jis sako:

„Aš lauksiu Viešpaties, kuris paslėpė savo veidą nuo Jokūbo namų, aš pasitikėsiu Juo.“

(Iz 8, 17)

O 45 skyriuje jis ir vėl rašo:

„Tikrai Tu esi Dievas, kuris slepiesi, Izraelio Dieve, gelbėtojai.“ (Iz 45, 15)

DIEVO SLĒPIMOSI DŽIAUGSMAS

Tikiu, kad Dievo slėpimasis yra viena iš labiausiai jaudinančių pamokų, kurių galime išmokti dvasiniame pasaulyje. Kai išmokstate, kaip į tai žiūrėti ir tame gyventi, staiga viskas amžiams įgauna prasmę. Viskas pasidaro aišku. Viskas, kas sukyla prieš jus, tik įgalina eiti arčiau prie Dievo, nes jūs išmokote pasilikti Jo buvime. Žmogus, kuris patiria Dievo slėpimąsi ir ieško tame prasmės, yra pasimėgimas Viešpačiui. Izaijas suprato Viešpaties kelius ir visas jo dėmesys buvo skirtas Dievui ir tam, ką Jis ketina daryti. Dievo slėpimosi ir apreiškimo supratimas treniruoja mūsų gebėjimą atverti sielos langus – tai momentai, kai suvokiame, kas vyksta dvasiniame pasaulyje.

*Žmogus, kuris patiria Dievo slėpimąsi ir ieško tame prasmės,
yra pasimėgimas Viešpačiui.*

Tikiu, kad egzistuoja apreiškimo ir supratimo turtai, kuriuos Dievas nori mums išlieti. Kartais labai pavargstame nuo dvasinių kovų, nežinome kaip vėl prisipildyti Dvasios. Dievo slėpimosi disciplina suteiks jums galimybę atsigauti, atstatyti savo sielą, atnaujinti protą ir atgaivinti dvasią. Grįžimas į Dievo slėpimosi vietą man tapo vienu iš didžiausių džiaugsmų ir palaiminimų, ir tai man padėjo tobulinti *sugrįžimo atgal į gyvenimą* meną. Žinau, kad galiu įveikti šėtoną vien tik jį ignoruodamas, sugrįždamas į Dvasią ir tiesiog veikdamas su Dievu. Kai išmoksime gyventi ten, kur nori Dievas, tapsime stiprūs, nesvarbu ką į mus sviestų priešas. Iš savo slaptosios išeiname su didesniu apreiškimu. Tai raktas į Dvasios jėgą.

Išminties ir tikėjimo malda

*Tėve, dėkoju Tau, kad esu Tavo akies vyzdys.
Žinau, kad nori paslėpti mane slaptoje Savo buvimo vietoje.*

*Mokyk mane, kaip gyventi Tavyje,
būti ir pasilikti Kristuje,
paslėptam Tavo širdyje,
saugiam nuo priešų rankos.*

*Padėk man suprasti Tavo slėpimosi išmintį,
išmintimi ir tikėjimu suvokti Tavo buvimo apreiškimą.*

*Kai mano siela šaukiasi Tavo matomo buvimo,
tegu Dvasioje ji išgirsta raminančius žodžius:
„Būk ramus! Išėkis. Dievas yra čia.“*

*Išaugink mano vidinį žmogų taip,
kad siela atsiduotų vaikiškam pasitikėjimui, o ne emocijoms.
Išmokyk matyti Tave tikėjimu taip,
kad Tavo nuolatinio buvimo realumas pasilikėtų su manimi visada.*

*Jėzaus vardu,
Amen.*

Padēkos psalmē

*Tēve, esu toks dēkingas
už Tavo slēpimosi apreiškimā.
Ačiū, kad išmintis ir tikējimas manyje
suteikia galimybę matyti Tave visada.*

*Ačiū, kad Tu niekada nepalieki
ir neapleidi manęs.
Garbinu Tavo švelnumā ir gerumā man.
Matau Tavo rankā virš mano gyvenimo dabar.*

*Ačiū už Tavo Šventosios Dvasios jēgā
ir tikslā.
Kai būsi pasislēpęs,
Ji ves mane į Tavo tiesos pilnatvę.*

*Dēkoju, Tēve, kad iš Tavo malonēs
išmoksiu gyventi Tavo Dvasioje.
Augdamas Tavo išmintimi viduje pasikeisiu,
kad tapčiau panašus į Tavo Sūnų.*

*Niekados daugiau nepasiduosiu
išorinių dalykų įtakai.
Bet ateisiu pas Tave
kiekvieną metu ir visose aplinkybėse.*

*Ačiū, kad išmokei šios nuostabios pamokos.
Ačiū, kad parodei platų gyvenimą Dvasioje.
Laiminu Tavo vardą.
Amen.*

PRATIMAS

Toliau pateiktas pratimas padēs jums leidžiant laikā su Dievu slaptoje vietoje. Pasirūpinkite, kad turētumēte pakankamai laiko nurimti prieš Viešpatī ir nuraminti bet kokias blaškančias mintis. Sekite žemiau pateiktas instrukcijas ir užsirašykite, kā jaučiate Viešpatī jums sakant.

- Tyliai melskite taikos, ramybės ir poilsio
- Švelniai tarkite Jēzaus vardā, kol jūsu mintys nurims

1. KĀ VIEŠPATS JUMS SAKO?

- Užsirašykite tik raktinius žodžius ir frazes
- Dabar sudėkite tas mintis į pilnus sakinius
- Rišliai ir tvarkingai sudėliokite tuos sakinius ir parašykite sau laiškā, tarsi jis būtų iš Dievo

2. KĀ JŪS NORĒTUMĒTE PASAKYTI VIEŠPAČIUI?

- Užsirašykite tik raktinius žodžius ir frazes
- Dabar sudėkite tas mintis į pilnus sakinius
- Rišliai ir tvarkingai sudėliokite tuos sakinius ir parašykite laiškā Viešpačiui, išreikšdami Jam padėkā

UŽDUOTIS NR. 1

- Pagalvokite apie draugā, kuris galbūt turi sunkumų santykyje su Dievu.
- Ant atviruko užrašykite (ne daugiau kaip 500 žodžių) padėsinimā, kuriame būtų Rašto vieta ir paprastas Dievo slėpimosi paaiškinimas.
- Išsiųskite jį paštu!

UŽDUOTIS NR 2

Šįkart pagalvokite apie tris žmones jūsų gyvenime, kurie būtų:

- Asmuo, kurio gerai nepažįstate
- Asmuo, su kuriuo sunku bendrauti
- Asmuo, kurį labai gerai pažįstate, bet santykiai su juo turėtų tapti gilesni

Iš slėpimosi vietos, arti Dievo širdies, prašykite išminties matyti kiekvieną iš tų žmonių taip, kaip juos mato Dievas. Remkitės laišku filipiečiams:

„Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas tikra, garbinga, teisinga, tyra, mylima, giriama, – apie visa, kas dora ir šlovinga.“ (Fil 4, 8)

APIE AUTORIŲ

Greimas Kukas (*Graham Cooke*) – Dievo tarnas, pamokslininkas, daugiau kaip 20 knygų autorius. Su didele aistra Dievui jis padeda Jo žmonėms atrasti savo tikrąją tapatybę Kristuje. Greimas gimė Mančesteryje, Anglijoje, ir tarnauja nuo 1974 m. Šiuo metu jis gyvena Kalifornijoje, Vakavilio mieste ir yra organizacijos *The Mission* (Misija) vadovų komandos narys. Greimas rengia mokymus, mentorystės programas, kalba tokiomis temomis kaip artimi santykiai su Dievu, dvasinė kova, lyderystės ugdymas, taip pat yra tarptautiniu mastu pripažintos *School of Prophecy* (Pranašystės mokyklos) vadovas.

Daugiau Greimo Kuko knygų ir mokymo medžiagos galite rasti

www.BrilliantBookHouse.com

Daugiau apie autorių www.GrahamCooke.com

Iš anglų kalbos vertė Virginija Dičiūtė
Kalbos redaktorė Vilma Varkulevičienė

Leidykla „Upė“, 2019